

HETTY LUITEN

Op eigen benen

ABCOUDE

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK

Loet Barends was zo geconcentreerd bezig de post te bestuderen die hij net op de mat bij de voordeur gevonden had, dat hij zich werkelijk te pletter schrok van de telefoon die vlak naast hem begon te rinkelen. De koffie, waarvan hij juist een slok wilde nemen, klotste over de rand van het kopje. Dikke druppels vielen op de brief en kleine spatjes kwamen terecht op de bijgevoegde foto's.

Haastig zette hij het kopje op het schoteltje en haalde zijn schone, maar ongestreken zakdoek uit zijn broekzak en depte daarmee eerst de foto's, daarna de brief. Geïrriteerd bekeek hij de schade, stak zijn hand uit naar de telefoon en vroeg zich af of hij die koffie ooit weer uit de witte zakdoek kreeg. 'Barends,' zei hij vrij nors in de telefoon.

'Hoi, pap, ben je thuis?'

De ergernis over deze plotselinge storing en vooral de vlekken op de foto's deden hem brommen: 'Natuurlijk niet. Ik zit heerlijk in

de stad op een terras van de zon en een glas bier te genieten.'

'Nu al?' riep zijn dochter Alicia uit.

Hij kon horen dat ze haar wenkbrauwen hoog optrok.

'Het is amper halfelf, pap! Dan hoor je koffie te drinken, geen bier. Moet ik me zorgen gaan maken?'

Hij vond de reactie zo grappig, dat hij vergat dat hij geïrriteerd geraakt was. Hij lachte en zei: 'Ik denk eerder dat ik me zorgen moet maken. Om jou!'

'Hoezo dat dan?'

'Hoe kan ik op een terras zitten als je me thuis belt?'

Even viel het volkomen stil aan de andere kant van de lijn. Loet vouwde glimlachend zijn zakdoek op, maar bedacht zich. Hij kon hem beter meteen onder de hete kraan houden. Als het gesprek afgelopen was.

'Nou ja, ik dacht er even niet bij na,' zei ze schuldbewust. 'Iedereen heeft toch een mobiele telefoon tegenwoordig. Dat jij daar niet aan wilt, kan ik toch niets aan doen.'

'Nee, natuurlijk kun jij daar niets aan doen, maar je belt naar een vast nummer, dame. Wat is er?'

‘Ik zit met een probleempje. Kan ik even langskomen om het te bespreken?’

‘Wanneer?’

‘Nu, natuurlijk,’ riep Alicia duidelijk geërgerd. ‘Ik zit er nu mee en heb nu behoefte om erover te praten.’

‘Oké, ik zal koffie bijzetten.’ Loet legde de hoorn op het toestel en stond op. Opeens had hij haast. Hij griste de brief en de foto’s bij elkaar, stopte ze terug in de grote envelop en keek zoekend om zich heen. Waar kon hij ze zo snel verbergen dat Alicia ze niet meteen vond? Boven was waarschijnlijk de beste optie. Daar kwam ze nooit, maar had hij daar nog tijd voor? Ze woonde drie huizen verderop en via de tuin kostte het haar niet meer dan een minuut om bij hem te zijn. Toch rende hij de trap op. Hij wilde de inhoud van de envelop nog even voor zichzelf houden. Eerst rustig overdenken, dan beslissen. Pas daarna zou hij het eventueel aan zijn twee dochters vertellen. Wat al moeilijk genoeg zou zijn, want hij vermoedde dat Alicia het absoluut niet goed zou vinden, terwijl haar zus Liselotte waarschijnlijk een gat in de lucht zou springen.

‘Pap? Waar ben je?’ Ze was er nog voor hij

de envelop onder in zijn klerenkast gelegd had. Nog een geluk trouwens dat ze eerst belde en niet zomaar bij hem in huis had gestaan. Dan had hij natuurlijk moeten uitleggen wat hij zat te bekijken en waren de poppen al aan het dansen geweest voordat hij een beslissing genomen had. 'Boven!' riep hij. 'Ik kom eraan.' Hij pakte een schone zakdoek en liep de trap weer af.

'Wat moest je nou boven? Je zou koffie bijzetten.'

'Goedemorgen, Alicia,' zei hij overdreven vriendelijk.

'Ja, ook goedemorgen. Nou, waarom heb je nog geen koffie gezet?'

'Ik had een schone zakdoek nodig,' zei Loet terwijl hij hem in zijn broekzak stopte.

'Ben je ziek? Verkouden?' Ze keek ongerust.

'Nee, ik had koffie geknoeid en dat heb ik met mijn zakdoek schoongemaakt.'

'Maar zoiets doe je toch niet? Daar moet je een vaatdoek voor gebruiken,' vond Alicia.

'Dat bedacht ik te laat.'

'Waar is die zakdoek nu? Gaat dat er ooit nog uit? Pap, dat gaat zo niet.' Ze keek hem nu nog bezorgder aan.

Loet zuchtte, nu wel hoorbaar. ‘Wat gaat niet?’ Hij liep op het koffiezetapparaat af en begon verse koffie te zetten.

‘Je kunt niet alleen zijn. Je moet maar bij ons in komen wonen.’

Met een schok draaide Loet zich om en keek haar aan. Ze leek te menen wat ze zei, maar hoe kwam ze op het idee? Oké, ze was zijn dochter, maar om bij haar in te trekken? Samen onder één dak? En waarom? ‘Hoezo kan ik niet alleen wonen? Alicia, wat is er?’

Ze liet zich op een stoel bij de tafel vallen en keek naar zijn koffiekopje. Ze tilde het op en zag dat er koffie op het schoteltje lag. ‘Je knoeit, je maakt het schoon met je zakdoek. Pap, dat zijn ongezonde dingen. Ik maak me zorgen. Straks laat je het gas ook nog branden en gaat het echt mis.’

Nu schoot hij in de lach. ‘Meisje, meisje, toch, wat kun jij rare dingen denken.’ Hij had geen zin om uit te leggen dat hij van de rinkellende telefoon geschrokken was. Iets wat ieder mens weleens overkwam. Alleen hadden ze dan meestal niet net een kop koffie in de handen. En als hij eerst opgestaan was om de vaatdoek te pakken, waren de foto’s vast nog meer beschadigd geraakt. Hij pakte zijn kop-

en-schotel op en liep ermee naar de open keuken, dronk het kopje leeg, spoelde kop-en-schotel af, greep de theedoek, droogde alles af en zette het naast het koffiezetapparaat.

Nu pas begreep hij waarom ze dat gezegd had. Ze miste haar moeder en als hij bij hen inwoonde, had ze misschien toch een stukje van haar dichtbij. Hij begreep ook waarom ze zich zorgen maakte. Als hij ook zou sterven... 'Suiker en melk, hè?'

'Ja, pap. Dat zou je inmiddels moeten weten.'

'Ik weet het toch!'

'Nee, je vraagt het.'

'Alicia!' riep hij geërgerd uit, maar zweeg verder. Hij schonk koffie voor hen beiden in, zette de kopjes op tafel, pakte een koektrommel uit de kast en zette die erbij.

Hij ging tegenover haar zitten. 'Je had een probleem,' zei hij afwachtend.

Ze knikte, trok de trommel naar zich toe en haalde het deksel eraf. 'Wie koopt er nou dikke speculaas midden in de zomer?' riep ze hoofdschuddend uit.

'Punt 1 is het nog maar amper voorjaar en punt 2: ik! Ik vind dikke speculaas heerlijk en omdat ik zelf de boodschappen doe, koop ik

wat ik lekker vind.'

'Dat snap ik wel, pap, maar speculaas hoor je alleen in de winter te kopen.'

'Aha, nog een punt van zorg dus voor jou. Ik kan zelfs niet alleen boodschappen doen!'

Ze keek hem onderzoekend aan. Zat hij haar te plagen of meende hij het?

'Alicia, wat is er?'

Ze haalde haar schouders op. 'Ach,' zei ze aarzelend. 'Ik had behoefte om even te praten en omdat mamma...'

Ze kon de woorden duidelijk niet uit haar mond krijgen, maar Loet wist natuurlijk precies wat ze bedoelde. Omdat mamma er niet meer was... Hij wist hoe ontzettend ze aan haar moeder gehangen had en hoe vreselijk moeilijk ze het had sinds haar moeder een jaar geleden overleden was. De trekken op zijn gezicht verzachtten. 'Vertel het nou maar,' zei hij vriendelijk.

'Je weet waarschijnlijk toch niet wat je moet zeggen.' Ze roerde omslachtig in haar kopje. 'Mannen weten zelden een goed advies te geven.'

Loet hield zijn zucht binnen. 'Kom op, meid. Een beetje vertrouwen in je vader moet je toch hebben. In elk geval heb ik met mijn

zestig jaar genoeg levenservaring om toch ergens een advies over te kunnen geven.'

'Het gaat om Robbie. Hij wordt zo ondeugend dat ik soms gewoon niet weet hoe ik hem aan moet pakken.'

'Robbie!' Loets ogen begonnen te glimmen. Robbie was zijn jongste kleinkind, vorige week vier jaar geworden en inderdaad een heel ondernemend joch. Hij stond ook vaak genoeg zomaar in Loets tuin, met zijn neusje tegen het raam gedrukt naar binnen te kijken. Terwijl het hem verboden was zijn eigen tuin in zijn eentje te verlaten. Loet stuurde hem altijd terug, omdat hij de regels van Alicia kende, maar telkens met een lach op zijn gezicht. Hij mocht dat jongetje wel! Vond het vanbinnen zelfs leuk dat Robbie zijn eigen gang ging en initiatieven vertoonde. Zo heel anders dan zijn moeder. 'Alicia,' zei hij aarzelend, 'dit is iets wat je met André moet bespreken. Hij is je man en jullie moeten je kinderen samen opvoeden.'

'Ja, André!' riep ze uit. 'Dat is het hem nou juist. André vindt het alleen maar leuk wat Robbie doet! Van hem hoef ik geen steun te verwachten! Vanmorgen, voor ik Robbie naar school bracht, pakte hij de kruk uit de gang

en zette die bij het aanrecht. Ik kon nog net voorkomen dat hij erop zou klauteren. Zulke dingen zijn levensgevaarlijk! Maar André lachte erom. Die vond het leuk dat hij op zijn eigen manier probeerde bij de snoeptrommel te komen. Mannen!’ verzuchtte ze.

Loet glimlachte om het laatste woord, maar zijn gezicht betrok toen hij de volgende woorden hoorde.

‘Mamma had wel raad geweten. Mamma wist altijd precies wat ik moest doen of laten.’

Hij knikte bedachtzaam. Ja, Paula had altijd raad geweten. Veel te vaak zelfs. Het was hun hele huwelijk door een probleem geweest, de relatie tussen zijn vrouw en hun jongste dochter. Hij had zich daar voortdurend zorgen over gemaakt en die zorgen waren alleen maar toegenomen, sinds Paula er niet meer was. Natuurlijk was het geweldig dat moeder en dochter een hechte band gehad hadden. Dat vond ook hij alleen maar fijn. Maar hun band was zo hecht geweest, dat Alicia zelfs nu nog bijna niets zelfstandig kon doen. Ondanks dat Paula dood was, kon ze zonder haar raadgevingen niet leven. Door die band had Alicia nooit geleerd op eigen benen te staan. ‘Ik weet één woord,’ zei hij. ‘Dat is: consequent. Je moet